

РЕШЕНИЕ

№ 6983

гр. София, 30.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 18.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **329** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба от И. Б., гражданин на Република М., [дата на раждане], чрез пълномощника си адв. Ш. от САК, с приложено пълномощно, срещу Отказ с рег. № 5364р-29716/21.1.2023г. за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, издаден от Директора на Дирекция Миграция към МВР.

С жалбата се иска от съда да постанови отмяната на оспорения акт по съображения, че изводите на органа са неправилни, както и да присъди направените разноски по делото за адвокатско възнаграждение и държавна такса.

Жалбата пред съда се поддържа от оспорващия чрез преводач лично и чрез адв. Ш., а в ход по същество се претендира и основателността ѝ. Оспорващият изложи пред съда и твърдение, че когато подал документите в министерството на вътрешните работи, представил два нотариални акта като доказателство, че има два апартамента, които се намирили в [населено място], а междуременно, имотът по този нотариален акт, който бил задържан от миграционната служба, бил продаден. Имал два апартамента на един и същ адрес [населено място], комплекс П. голф, а посоченият в нотариален акт № 289/2023г. апартамент бил продаден. Твърди, че е заявил пред Дирекция Миграция, че единият от двата апартамента е в процес на продажба, а в другият живее. Дирекция Миграция са посетили имота, който бил за продажба. Уточни, че другият нотариален акт, който бил заявен и представен, го нямало в преписката пред съда или Дирекция Миграция не е извършила посещение на място в него. Още веднъж уточни, че и двата имота са на едни адрес. Пред съда заяви, че договорът, нотариалният акт, който

представил пред Дирекция Миграция го нямало в преписката, не знае къде е. Оспори, че само 6 дни в месеца работи.

Адв. Ш. в ход по същество също претендира основателност на жалбата, иска от съда да постанови отмяната на заповедта като неправилна и незаконосъобразна и върне преписката на органа за ново произнасяне. С указания за преценка на ангажираните доказателства за пребиваването на Б. на времето за полагане на неговия труд. Не споделя изложеното в протоколно определение на състава на съда, че било изяснено пребиваването на Б., че административният орган не е могъл и не е следвало да събере факти за действителното му пребиваване в страната, тъй като с такава възможност е разполагал. Оплакването на Б. е, че административният орган е приел, но не е отразил два нотариални акта за неговата собственост, а знаейки факта, че единият от имотите, на които Б. е собственик, е отчужден, още при неговото заявление за статут е игнорирал притежанието на последващи имоти и пребиваването на Б. в него, разчитал на добросъвестността на административния орган, но се касаело за злоупотреба от страна на последния според адвоката. Отчуждаването на имот не се съизмервало с факта на пребиваване в него.

Адвокат Ш. също претендира разноси по списък, инкорпориран в жалбата.

Ответникът – директорът на Дирекция миграция, чрез юрк. Ч., оспори жалбата изцяло, а в ход по същество претендира и неоснователността ѝ. По спорните обстоятелства заяви, че чужденецът е подал молба за предоставяне на статут на постоянно пребиваване в България на 29.06.2023г., а сочи като адрес имот, който е продаден на 21.06.2023г. Безспорно е, че по административната преписка съществуват два нотариални акта, представени от жалбоподателя, като и двата са за един и същ имот, единият е за придобиване на имота, а другият е за продажбата му. Безспорно са установени самоличността и гражданството на жалбоподателя, а не както е изложено в жалбата, че същият е счетен за сръбски гражданин. Административният орган отчел всички факти и обстоятелства, придружаващи подаденото заявление за пребиваване, надлежно извършил всички справки и проверки по декларираните от жалбоподателя обстоятелства. Счита за безспорно доказано, че е декларирал неверни данни относно адреса, на който следва да пребивава на територията на Република България. По тези съображения иска от съда да отхвърли жалбата. Направи възражение за прекомерност на размера на адвокатското възнаграждение, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата, уведомена за оспорването по делото чрез СГП и връчване на призовка, не взе участие в съдебното производство.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, както и допълнително доказателства за заеманата длъжност от издателя на акта - заповед № 8121К-1498819.04.2016г., издадена от министъра на вътрешните работи. Приети са и допълнителни доказателства, представени от оспорващия – трудов договор 0 26829.06.2023г., сключен между Пеш–Н. Логистик ЕООД и И. Б., удостоверение за декларираните данни от НАП от дата 20.12.2023г. на И. Б., извлечение от брачния регистър на [община] под №23/2020г. за сключен брак между И. Б. и А. В., нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 55, том II, рег. № 2578, дело 238 от 2023 г. и Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 175,

том II, рег. № 3750, дело 352 от 2023 г., разрешение за пребиваване №[ЕИК] на А. Б..

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт по реда на чл.168, ал.1 вр. ал.2 АПК и на основанията а законосъобразност по чл.146 АПК, от фактическа и правна страна прие за установено следното:

По допустимостта на оспорването:

Процесният Отказ с рег. № 5364р-29716/21.1.2023г., издаден от директора на Дирекция Миграция, е с адресат Б. И., [дата на раждане] , гражданин на М. и по негово заявление. Отказът да се предостави право на постоянно пребиваване на адресата му е постановен на правно основание чл. чл.26, ал.1 във връзка с чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ, който акт подлежи на оспорване пред съда по реда на АПК, съгласно изричната разпоредба на чл.26, ал.11 ЗЧРБ. Оспореният отказ е връчен на Б. лично на дата 18.12.2023г., а жалбата до съда е депозирана на дата 02.01.2024г.

От изложеното следва, че жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Също жалбата е подадена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол и е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК.

Изложеното обуславя извод за допустимост на оспорването и съдът дължи разглеждането на жалбата по същество.

По фактите, относими към посочените в акта основания за отказ, се установява следното

С Отказ с рег. № 5364р-29716/21.1.2023г., издаден от директора на Дирекция Миграция, е разгледано заявление с рег. № 536500-2555/29.06.2023г. за предоставяне на постоянно пребиваване на чужденец в Република България, подадено лично от Б. И., [дата на раждане] , гражданин на М., на основание чл.25, ал.1, т.1 ЗЧРБ, е постановен отказ за предоставяне на постоянно пребиваване в Р. България - по образец, съгласно Приложение № 4 във връзка с чл.34, ал.1 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ.

В мотивите на отказа органът е приел, и се установява от представените с административната преписка доказателства, че от формална страна, към заявлението са приложени изискуемите документи: съгласно чл.34, ал.1, чл.35 и чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ: копие на национален паспорт, нотариално заверено удостоверение за български произход, издадено от Държавна агенция за българите в чужбина; свидетелство за съдимост; трудов договор, регистриран в НАП, нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване.

При проверка по чл.30, ал.1, т.6 ЗМВР по местопребиваване на чужденците, било установено, че И. Б. извършил нарушение на ЗЧРБ. Проверката била извършена на 29.05.2023г. на адреса, което представлява грешка, тъй като към тази дата не е подадено заявлението. Претендира се, че проверката била извършена на адреса, който И. Б. декларирал в заявлението и в декларацията от съпругата му - за адреса, на който ще пребивава. Декларацията е предоставена от А. Б. – съпруга на И. Б.. Видно било от

докладна записка № 331-1217/23.0.2023г., че на адреса в [населено място], [улица], ет.2, ап. 4, не бил установен И. Б., имотът се намирал в кв. Д. на курортен комплекс „П. голф и кьнтри клуб“, проведен бил разговор с юристконсулта на дружеството „Ц. Г., която заявила, че жилището е било собственост на А. Б., но е продадено на 21.06.2023г. на българската гражданка Я. П..

2.Органът е формирал извод, че въпреки сключеният трудов договор между И. Б. и „Пеш-Неш логистик“ ЕООД на 29.06.2023г. – срочен, за минимум 6 месеца, и извършени проверки за регистрацията на договора в НАП и в Агенцията по заетостта, Б. не би могъл да изпълнява длъжността – диспечер транспортни средства, както изисква трудовия договор, тъй като чужденец не пребивава на територията на Република България.

3.Формиран е извод, че Б. е декларирал неверни данни, като е заявил пред административния орган адрес на пребиваване, на която не пребивава, а представената декларация за постоянен адрес,на пребиваване, въвеждала административния орган в заблуждение, взето е предвид и обстоятелството, че е влизал в страната за кратки периоди от време. Органът е обсъдил изискванията по българското законодателство за предоставяне на право на пребиваване на чужденец, желаещ да се установи трайно в страната, но в случая Б. представил документи, които формално отговаряли на изискванията но фактически не пребивавал в страната.

4. Формиран е извод, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България и за да бъде вписан в регистрите на населението, Б. И. е декларирал и се ползва от неверни данни, като е заявил пред административния орган адрес на пребиваване, на който не пребивава и се позовава на трудов договор, сключен единствено с цел получаване на разрешение за пребиваване в Република България. Представените към заявлението нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване и трудов договор, са съставени единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване. Във връзка с тези съображения органът се е позовал на предвиденото по чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ основание за отказ да се предостави право на пребиваване в страната: „ е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“

По заявлението са извършени следните процесуални действия:

1.Извършена е справка за пътуване на И. Б. – за влизанията и излизанията в страната – л.15 от делото, като действително се установява, че същият е пребивавал в страната в периоди от по 3 до 6 дни максимум – влизане на 227.06.2023г., излизане на 02.07.2023г., следващото влизане е на 05.07.2023г., излизане на 08.07.2023г., на 14.07. –влизане излизане на 18.07.2023г. на 19.07.2023г. – влизане, без данни за напускане, влизане през следващия месец, август и септември по две влизания и напускания на страната октомври – четири влизания, но в два от дните – 09. и 10.10.2023г., датата на влизане е и дата на напускане.

2.Изготвена е справка за сключване , изменение или прекратяване на трудовите договори за Б., от която е видно, че договорът му от 29.06.2023г. е без последваща промяна.

3.В докладната записка, на която органът се е позовал в мотивите на отказа, е посочено, че „на 23.08.2023г. извърших проверка на адрес: гр. Р., общ. Р., обл. Б., [улица], ет.2, ап.4, където установих, че имота се намира в[жк]на курортен комплекс

„П. ГОЛФ И КЪНТРИ КЛУБ“ [улица], [жилищен адрес] вх А, ет.2, ап.4.“ По натам в докладната са изложени данни за проведен разговор с Ц. Г. юрисконсулта на дружество „Пирин голф асетс“ ЕАД, което стопанисвало комплекса и данните от разговора: Г. познавала И. Б. и съпругата му А. Б., които са закупили въпросния апартамент, но на дата 21.06.2023г. го продали с нотариален акт № 111, том II, № 3106, дело №289 от 2023 г. Органът е приел за този имот, че жилището представлявало годен за живеене апартамент с жилищна площ от 55 кв.м. и две стаи. Следователно, органът е приел, че имотът по последния нотариален акт е деклариран в заявлението и съответно проверен, но административният адрес на жилището е посочен различно в нотариалният акт за покупко-продажбата и за закупуването му: имот с адрес [населено място], ул. Б. – Ц., бл. 6 , вх. А, ет.2, ап. 4, като няма данни и установявания, че този адрес съвпада с [улица] в [населено място].

В докладната записка органът е посочил и данни за извършена справка в информационните фондове на МВР, според която на адреса имало двама регистрирани чужди граждани – И. Б. и съпругата му. Също било установено, че И. Б. напуснал страната на дата 13.08. през ГКПП С. Л.. Според инспектора, в хода на проверката било констатирано, че адресът на пребиваване на апликанта, посочен в декларацията от А. Б., „към настоящия момент не е собственост на лицето“. От данните за справката в информационните фондове и проверката се предлага, да бъде дадено отрицателно становище за предоставяне на право на пребиваване. В случай, на подаден коректен адрес на пребиваване на апликанта, ще бъде дадено положително становище - л. 26 от делото. Към тази докладна са приложени двата нотариални акта - - № 79, том III, рег. № 4257, дело 444 от 2022г. и от нотариален акт № 111, том II, рег. № 3106, дело 289 от 2023г., разпечатки за пътуванията на А. Б. и И. Б., както и от АИС – БДС за И. Б. и А. Б..

От нотариален акт- № 79, том III, рег. № 4257, дело 444 от 2022г. от дата 18.08.2022г. се установява, че А. Б. е закупила чрез пълномощник апартамент 4 на етаж 2 в сграда с идентификатор 61813.559.20.1 с предназначение на сградата – жилищна многофамилна, а на самостоятелния обект – жилище-апартамент на едно ниво, с площ по документа 63,42 кв.м. с идеални части от 11,07 кв.м., или обща площ 74,49 кв.м. с административен адрес [населено място], общ. Р., обл. Б., местност „Б. - Ц.“, блок № 6, вход А, етаж. 2, ап.4. В този нотариален акт обаче няма адрес на имота обозначен изрично „Б.“ № 137. Имот на такъв административен адрес в [населено място], [улица], , но с различен идентификационен номер на поземления имот, е посочен в нотариален акт № 55, том. II, рег. № 2578, дело № 238/2023г. от дата 25.05.2023г. – л. 105 от делото, придобит от А. Б. и който имот няма данни да е продаден към датата на устните състезания.

С нотариален акт № 111, том II, рег. № 3106, дело 289 от 2023г., съпрузите А. Б. и И. Б. представлявани от пълномощник П. А. Д., са продали посочения имот, придобит в режим на съпругеска имуществена общност. Идентично е включена клауза, че владението на имота се предава с подписването на нотариалния акт. Видно от данните в двата нотариални акта, същите са подписани от упълномощените от Б. лица, няма данни да са присъствали лично на сделките.

Към заявлението на И. Б. за получаване на право на постоянно пребиваване не е посочено, че се прилагат нотариални актове. Двата обсъдени нотариални актове в докладната записка са посочени като приложени към нея.

За регистрацията на трудовият договор са събрани данни от НАП, както и за

дейността на работодателя – фирмата е активна, регистрирана по ДДС с подадени справки декларации за доставки през 2023г., като към датата на писмото – 26.07.2024г. все още не са изтекли срокове за подаване на данни и декларации за м. 07.2023г. Изрично е посочено, че за И. Б. е подадена Справка –декларация обр.1 с данни за осигурено лице за м. 06.2023г., а за м. 07.2023г., срокът е до 25.08.2024г. , изложени са съображения, че данните за дохода по Закона за данъка върху доходите на физическите лица се удържали от работодателя и не можело да предоставят от НАП такива за конкретно лице. Представена е и справка от НАП за регистрацията на трудовия договор.

Отправено е и искане за данни от Дирекция Инспекция по труда Б., като при проверката освен трудовия договор, удостоверението за български произход с № 16258050120180720, издадено от ДАБЧ, била представена платежна ведомост за изплатено възнаграждение за един работен ден през м. 06.2023г., и данни, че работникът е постъпил на работа на 30.06.2023г. началната трудова заетост на Б. е от същата дата. При протокола от извършената проверка на дружеството работодател са констатирани нарушения, свързани с обучението на лицето, отговорно за инструктажа на работниците, както и за запознаване с вътрешните правила, както и други, свързани с свързани с отчитане на работното време, както и за осигуряване на безопасни и здравословни условия на труда, не било постъпило уведомление за действително започване на работа на друго лице, за констатираните нарушения са дадени предписания. Няма спор, че подаденото уведомление за сключения трудов договор е прието от НАП – справка на л. 57 от делото. Що се отнася до И. Б., са представени данни за проведен начален инструктаж. Следователно, нарушенията не касаят съществуването на конкретното трудово правоотношение между дружеството-работодател и И. Б.. Представено е и удостоверение от НАП за регистрация на И. Б. със служебен номер по регистъра на НАП, както и длъжностна характеристика, подписана от изготвил и утвърдил и от И. Б. – за получаването ѝ и запознаването с нея. Приобщена е по преписката и разчетно-платежна ведомост на дружеството за юни 2023г., списък на работниците, запознати с правилника на дружеството. Също в изрично писмо от дата 27.07.2023г. от Агенцията по заетостта са удостоверили, че от фирма „Пеш-Неш Логистик“ ЕООД е подадена декларация за осъществяване на краткосрочна заетост на дата 07.07.2023г. за лицето И. Б., и е направена регистрация на дата 12.07.2023г. по реда на чл.30, ал.1 от Правилника за прилагането на Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, които декларации също са приложени по преписката, както и данни от търговския регистър за дружеството.

На основание чл.46 от ППЗЧРБ, е изготвено становище от дата 05.09.2023г. и от орган при ОД на МВР Б., адресирано до ответника. При проверка в информационните фондове на МВР не са установени наложени ПАМ срещу И. Б., а предвид, че кандидатства за предоставяне на статут на постоянно пребиваване в Република България, на основание чл.25, ал.1, т.1 вр. чл.11, ал.5 ППЗЧРБ, и съответно не била извършена съгласувателна процедура, не е представена държавна такса за виза тип Д, е извършена проверка относно достоверността на декларираните от апликанта данни, във връзка с което била изготвена и приложена докладната записка № 331р-12017/23.08.2023г. , обсъдена по-горе. След проверка адреса по заявлението са регистрирани освен А. и И. Б. и двама български граждани – при справка в АИС – МВР. В декларацията за адреса на пребиваване А. Б. положила лично подписа си на

29.06.2023г. пред служител от Дирекция група Миграция. Извършени били справки по партидата на А. Б. в Имотния регистър, но се съдържа извод, че за имота, предоставен за ползване на И. Б., нямало вписани данни, органът се е позовал на данните за продажбата на имота на дата 21.06.2023г. Обсъдени са данни за трудовия договор въз основа на доказателствата, обсъдени по-горе. От справка за пътуванията на Г. П., - управител на дружеството работодател, не се установило да е била в Република България на 29.06.2023г., а към датата на становището – 05.09.2023г., същата била извън страната.

В заключение, жилището, предоставено за ползване на И. Б., не е собственост на домакина – А. Б., съпруга на апликанта, на 21.06.2023г. жилището било продадено от съпрузите. Направен е извод, че представените към заявлението трудов договор и декларация за адрес на пребиваване, са съставени с цел да изпълнят формалните изисквания на закона, за да бъде получено разрешение за постоянно пребиваване. На основание чл.1-, ал.1, т.23 ЗЧРБ, се предлага, да бъде постановен отказ.

По фактите от доказателствата по административната преписка съдът формира извод, че в становището и докладната записка няма констатации за посещение на конкретен апартамент 4 - за заварени или не в него лица, единствените констатации са за конкретното местонахождение на сградата, в която се намира апартамента, и данните от администрацията, управляваща комплекса, че не е собственост на А. Б. – след 21.06.2023г.

Пред съда са представени и са приети като неоспорени доказателства от И. Б. за следното:

1.Извлечение от брачен регистър от 23.02.2000г. за населено място Кочани, от който се установява, че на 23.02.2000 е вписано, сключване на граждански брак между И. Б. и А. В., които след брака приемат фамилията Б.. Няма данни бракът да е прекратен впоследствие, както се посочи по-горе, в нотариалният акт за продажба на имота по заявлението, е констатирано, че е придобит от А. Б. в решжим на съпругеска общност и продажбата на имота на 29.06.2023г. е извършена по пълномощие от двамата съпрузи.

2.С нотариален акт за покупко –продажба №55, том II, рег.№ 2578, дело 238 от 2023г., на 25.05.2023г. А. Б. е придобила в собственост самостоятелен обект в сграда с идентификатор 61813.559.15.2.21, с предназначение апартаментен хотел и с идентификатор на обекта 61813.559.15 с предназначение на самостоятелния обект – жилище, апартамент на две нива, с площи по 60,10 кв.м. и 23 ,42 кв.м.от общите части, с обща площ 143, 62 кв.м. Имотът е с административен адрес [населено място], местността Ц., [улица], комплекс „П. голф и кьнтри клуб“, блок 2, вх. А, етаж 4, апартамент 21. – л. 103 от делото.

3.С нотариален акт за покупко –продажба №175, том II, рег.№ 370, дело 352 от 2023г., на 20.07.2023г. А. Б. е придобила в собственост самостоятелен обект в сграда с идентификатор 61813.559.21.1., с предназначение друг вид сграда за обитаване и с идентификатор на обекта 61813.559.21.1.19, с предназначение на самостоятелния обект – жилище, апартамент на едно ниво, с площ 56,22 кв.м. и 9,63 кв.м.от общите части, с обща площ 65,85 кв.м. Имотът е с административен адрес [населено място], местността „Б.-Ц.“, [жилищен адрес] етаж 2, апартамент 03А – л. 109 от делото.

4.За А. Б. е представено копие на български документ за самоличност на чужденец –

Разрешение за пребиваване, с ЕГН [ЕГН] и с дата на валидност до 12.07.2028г., като адрес на пребиваване е вписан [населено място], [улица], ет.2 , ап.4

5.Съгласно справка от ТД на НАП за осигурено лице И. Б. – л. 101 от делото, осигурителят Пеш-Н. логистик“ е подал данни за начислявано месечно възнаграждение и осигурителен доход за месеците от 07 до 11 включително на 2023г., при пълно работно време и отработени всички работни дни, с код за вид осигурен – 01 , осигурен за всички социални рискове при един работодател, а в графата за корекции – е посочено нула.

За компетентността на ответника е представена Заповед № №812К-1498/19.04.2016г. , издадена от министъра на вътрешните работи и с която издателят на заповедта е назначен на длъжността директор на Дирекция „Миграция“ – МВР.

При така изложеното по фактите, от правна страна съдът формира следните изводи:

Оспорената по делото заповед е издадена от компетентен орган, директора на Дирекция Миграция, при спазване на изискванията от формална страна за писмена форма и съдържание, но при допуснато съществено нарушение на чл.35 АПК и на принципа за служебното начало, довело до постановяване на акта без да са обсъдени и взети предвид всички факти и обстоятелства, при което резултатът е възможно да бъде друг.

Няма данни, че на жалбоподателя преди издаването на акта е съобщено въз основа на какви мотиви ще бъде издаден отказ по заявлението му за да може да представи становище, допълнителни доказателства и изясни относими обстоятелства. След представянето на заявлението, няма данни оспорващият да е участвал в производството, а това е било необходимо поради непълнотата на данните за адреса на пребиваване, не е изискан или събран служебно акта за собственост за жилището на адреса по заявлението и декларацията на съпругата - на [улица] в [населено място], не е изследван въпроса дали И. Б. също има права на собственик върху имотите, закупени от съпругата му, в който случай хипотезата на деклариране на предоставяне на жилище, в което да пребивава, е неприложима.

Действително, съгласно нормата на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, към заявлението за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване се прилагат задължително доказателства за осигурено жилище. Съгласно пар.1, т.20 от ПЗР на ЗЧРБ, "Доказателства за осигурено жилище" са документи, както следва: а) нотариален акт или друг документ, доказващ собствеността или ползването на имота; и б) декларация от собственика за предоставен адрес на пребиваване.

Видно от становището от 05.09.2023г., обсъдено по-горе, е извършена проверка по ЕГН за А. Б. в Имотния регистър, като са формирани изводи само за извършената продажба с нотариалния акт от дата 21.06.2023г. - нотариален акт № 111, том II, № 3106, дело №289 от 2023 г. за имот с адрес [населено място], ул. Б. – Ц., бл. 6 , вх. А, ет.2, ап. 4. Към датата на проверката са вписани данни в регистъра и за другите имоти, придобити от А. Б., и които данни не би могло да не са известни при проверката, но не са взети предвид. Така не са взети предвид очевидни несъответствия между посочените в заявлението и в декларацията улица и номер на адреса на

жилището, и разликата с адреса, на който е извършена проверка и за който са формирани изводи.

Декларацията е подадена лично от А. Б. и пред служител, в същата са посочени данни: „притежавам собствено жилище по нотариален акт № 57“ без други данни за нотариалния акт, но от данните по делото не се установява да притежава имот по нотариален акт с такъв номер. В декларацията адресът на имота е посочен така: „гр. Р., ул.Б. №/[жилищен адрес] вх... ет.2, ап.4.“ Адресът на имота също е непълен, доколкото в цялост не съответства на адрес на имот по нотариален акт, закупен от Б.. Съответства обаче името и номера на улицата на притежаван имот по нотариален акт № 55, том II, рег. № 2576, дело № 238/2023г. от дата 25.05.2023г., с който от А. Б. е закупен имот в [населено място], [улица], блок 2, вх. А, етаж 4 , апартамент 21.

Адресът по заявлението е също непълен – не е посочен града, в който се намира имота, данните са само тези: за област Б., [улица], блок 6, ет.2, ап.4“. Към заявлението не е посочено, че се представя какъвто и да е нотариален акт, посочени са като приложения други доказателства. При отчитане обаче данните от декларацията на съпругата, правилно е прието, че се касае за имот в [населено място], но е следвало да се установи имот на [улица].

От данните в нотариалните актове за адресите на имотите, притежавани от Б. следва, че имотите в [населено място] на [улица] и на ул. Б. – Ц. [жилищен адрес] касаят различни имоти.

Проверка в хода на административното производство на имот на [улица] в [населено място], в това число данни за него от дружеството, управляващо жилищния комплекс, следователно, не са събирани.

Както се посочи, от извършената проверка по ЕГН за А. Б. в Имотния регистър, органите са разполагали с данни за всички имоти на Б., в това число и за собствен имот в [населено място], местност Ц., [улица] и са могли да установят и извършат проверка в имота, собственост на съпрузите Б.. Най-малкото е следвало да укажат неточност на адреса на имота и да изискат документи за собственост на имота, на който действително ще пребивава И. Б., но това не е направено.

Исключено е съвпадение на сградите на адреси ул. Бетоловото-Ц. блок 6, който имот е продаден към датата на заявлението, и жилището на адрес [улица] в [населено място], в това число, разликата се установява и от различните номера на поземлените имоти, в които се намират сградите. Така е видно от нотариалните актове, че:

-сградата на ул. Бетоловото -Ц., блок 6, в [населено място], се намира в поземлен имот с идентификатор 61813.559.20 по кадастралната карта и кадастралните регистри на [населено място],

-сградата на [улица], местност Ц., [жилищен адрес] в [населено място] се намира в поземлен имот с идентификатор 61813.559.15 по същите карта и регистри.

Следователно, в хода на административното производство не е извършена проверка на жилищния имот на декларирания адрес по заявлението – на [улица] в [населено място]. Дори при отчитане на непълнотата на адреса, е следвало да се вземе предвид, че в декларацията е заявен адрес на [улица] в [населено място]. Не са положени дължимите усилия за издирване на точния адрес или за проверка в имот, собственост на семейство Б., на същата улица, за което не е невъзможно да се установи при проверката на място от дружеството, управляващо комплекса. Още повече, че Ц. Г. юрисконсулт на дружеството, пълномощник на А. Б. по единия нотариален акт, е

заявила, че познава И. Б..

Предвид изложеното, не съответства на данните по делото изводът за декларираните неверни данни относно адрес на пребиваване.

Що се касае до извода за формалния характер на трудовия договор, то са представени доказателства за осигурителен статус на Б., т.е. за съществуването на трудовото правоотношение за периода м. 06-м.11 2023г., за начислени възнаграждения и внесени осигуровки – за всички осигурителни рискове. Посочените данни са декларираните от трето лице – дружеството – осигурител, и не сочат на формален характер на трудовия договор, нито на неизпълнение на функциите на длъжността. Справката от НАП за осигурителния статус на Б. съдът цени като неопровергано доказателство по делото. Възможността да осъществява функциите на длъжността по трудовата характеристика по интернет, респективно извън страната, не е изключва по принцип предоставянето на правото на пребиваване, такова изключващо условие не е изрично предвидено от законодателя.

Несъответно на данните по справката от НАП за периода м. 06-11.2023г. следователно е приетото от органа за формален характер на трудовото правоотношение, респективно невъзможност да се престира труд по договора, този извод, обосновава отказ, е също неправилен.

Всичко изложено сочи на извод за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – на принципа за служебното начало по чл.9 АПК и на задължението на органа по чл.35 АПК – да издаде акта след като изясни служебно всички относими факти и обстоятелства, от значение за претендираното право. Не се доказва изводите на органа за декларираните неверни данни относно адрес на пребиваване (за жилище на адрес в [населено място] [улица]) нито за формалния характер на трудовия договор, относими към чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ – материално-правното основание за отказа.

Изложеното сочи на незаконосъобразност по смисъла на чл.146, т. 3 и т.4 АПК, на Отказ с рег. № Отказ с рег. № 5364р-29716/21.1.2023г. за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, издаден от Директора на Дирекция Миграция към МВР, и по заявление с вх. № 536500-2555/29.06.2023г. по описа на група Миграция при Од на МВР – Б., подадено от И. Б., гражданин на Република С. М., [дата на раждане] Съдът следва да постанови отмяната на акта, на основание чл.172, ал.2 АПК.

На основание чл.173, ал.2 АПК, в хипотезата, когато естествено на акта не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен орган със задължителни указания по прилагането и тълкуването на закона. Правомощието да издаде акт по заявлението за представяне на право на пребиваване в страната принадлежи изключително на административния орган, ответник по делото. Освен това следва да бъдат формирани изводи за факти, които са съществували към момента на отказа, но не са взети предвид: Органът следва да съобрази данните към датата на заявлението за придобито право на собственост на жилище на адрес [населено място], м. Ц., [улица]- от А. Б., респективно и И. Б. в режим на съпругеска имуществена общност, който адрес да се счита като заявен такъв за пребиваване на Б., данните за осигурителния статус И. Б. от НАП, респективно по своя преценка извърши допълнителни проверки по своя преценка.

Органът следва да вземе предвид, че в хипотезата по чл.11, ал.5 ППЗЧРБ няма данни да е платена такса, но са налице са всички останали условия: удостоверение за български произход, по преписката е представено положително становище от ДАНС, Б. е влязъл законно в страната, декларирано в заявлението, и е представил регистриран трудов договор в НАП, а от данните от Агенцията по заетостта е удостоверено, че се касае за заетост за срок минимум от 6 месеца. Също предвид данните за предоставено право на пребиваване в страната на А. Б. през юли 2023г., то за И. Б. е налице още едно основание към датата на процесния отказ да му се предостави право на пребиваване по чл.24, ал.1, т.13 ЗЧРБ, за което се изисква да притежава виза, и да е съпруг на чужденец, на който е предоставено право на пребиваване.

Органът на основание задължението си по чл.9, ал.4 АПК, следва да съдейства на И. Б. за справедливо разрешаване на неговия въпрос – т.е. по най-благоприятен за него начин съобразно всички данни по делото в обобщение: за българският му произход, за трудова заетост, за притежание на жилище от семейството му, за предоставено право на пребиваване на съпругата му, за положителното становище на ДАНС, за законното влизане в страната, няма наложени принудителни мерки спрямо него.

Съдът не следва да определи срок за издаването на изричен акт по заявлението, след евентуалното влизане на съдебното решение в сила.

Предвид този изход на спора и своевременно направено искане за присъждане на разноски, следва да бъдат присъдени такива на оспорващия – за държавна такса в размер на 10 лв., зае възнаграждение на преводача – 100 лв. и на адвоката – е представен договор за правна помощ – л. 8 от делото, който служи и като разписка за първоначално дължимото възнаграждение в размер на 1500 лв. В жалбата е посочено, че се претендират и по 300 лв. за явяване на всяко съдебно заседание, но на първо място за да се присъдят такива разноски, следва да бъде доказано плащането им, за което не се представиха доказателства. Дължими са само действително направените, т.е. платени разноски – доколкото разноските се „възстановяват“ от бюджета на органа, съгласно чл.143, ал.1 АПК. По направеното възражение за прекомерност на възнаграждението на адвоката, съдът взе предвид, че по делото са проведени две заседания, представени са допълнителни доказателства, в Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, за дела като процесното – без материален интерес и изрично предвидено възнаграждение в чл.8, ал.1 и ал.2 от Наредбата, съгласно чл.8, ал.3 от наредбата, минималният размер на възнаграждението е 1000 лв. По принцип в Наредбата няма предвидено заплащане на допълнително възнаграждение за всяко съдебно заседание, а съгласно чл.7, ал. 9 от Наредбата - по дело с повече от две съдебни заседания за всяко следващо заседание се заплаща допълнително по 250 лв. В казуса по делото са проведени само две съдебни заседания. Съдът намира, че възнаграждението на адвоката - договорено и платено в размер на 1500 лева не е прекомерно, предвид, че посочените размери по Наредбата не са актуализирани от 2022г., поради което не може да се приеме, че са адекватни на действителната цена на адвокатската услуга нито към момента на сключване на договора за правна помощ нито към момента на приключване на устните състезания по делото.

Така на оспорващия следва да бъдат присъдени общо в размер на 1610 лева за платени разноски по делото, които следва да бъдат възложени на юридическото лице Министерство на вътрешните работи, в чиято структура е Дирекция „Миграция“ и органът, издал оспорения отказ.

На основание изложеното и чл.172, ал.1 АПК , както и чл.173, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ с рег. № 5364р-29716/21.1.2023г. за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, издаден от Директора на Дирекция Миграция към МВР по жалба на И. Б., гражданин на Република М., [дата на раждане]

ИЗПРАЩА преписката на Директора на Дирекция Миграция към МВР за ново произнасяне по заявление №536500-2555/29.06.2023г., на ОД на МВР Б., подадено от И. Б., гражданин на Република М., [дата на раждане] , като съобрази изложеното в мотивите на съдебното решение по тълкуването и прилагането на закона, **се произнесе с изричен писмен акт в 14 дневен срок от съобщението за влизане в сила на съдебното решение.**

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи чрез директора на Дирекция „Миграция“ към министерството, да заплати на И. Б., гражданин на Република М., [дата на раждане] , сумата от 1610 (хиляда шестстотин и десет) лева за разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението, преписи да се изпратят на страните.

Съдия:

Съдия: